

УДК 342.9

Надія Максименцева,*канд. юрид. наук, докторант юридичного факультету
Дніпровського національного університету імені Олеся Гончара*

ПРАВОВА ДЕТЕРМІНАЦІЯ ПОНЯТТЯ ПУБЛІЧНОГО АДМІНІСТРУВАННЯ У ГАЛУЗІ ВИКОРИСТАННЯ ТА ОХОРОНИ НАДР

У статті автором проаналізовано різні підходи до визначення поняття публічного адміністрування у галузі використання та охорони надр, у тому числі ті, про які згадується у чинному законодавстві, досліджено та надано наукові визначення, а також надається аналіз останніх доробок у сфері публічного адміністрування у різних сферах суспільних відносин.

Ключові слова: публічне адміністрування, використання та охорона надр, адміністративно-правові засади.

Постановка проблеми та її зв'язок з важливими науково-практичними завданнями. Міжнародне право також дає приклади визначення «публічного адміністрування». Програма розвитку ООН (організація, що створена при ООН у 1966 році і має на меті надання допомоги країнам-учасникам у сфері розвитку) констатує, що «публічне адміністрування» розуміється у двох значеннях: по-перше, як цілісний державний апарат (політика, правила, процедури, системи, організаційні структури, персонал тощо), який фінансується за рахунок державного бюджету і відповідає за управління і координацію роботи виконавчої гілки влади та її взаємодію з іншими зацікавленими сторонами в державі, суспільстві та зовнішньому середовищі; а по друге, як управління та реалізація різних урядових заходів, що пов'язані з виконанням законів, постанов та рішень уряду та управління, що пов'язане з наданням публічних послуг [1].

Натепер чинне законодавство України не містить визначення поняття «публічне адміністрування». Проте зі змісту нормативно-правових актів вбачається, що формування та підвищення професійної кваліфікації працівників органів публічної адміністрації здійснюється за освітньо-професійними програмами у галузі знань "Публічне управління та адміністрування".

Відповідно до ч. 3 п. 9 ст. 13 Закону України «Про державну службу» від 10 грудня 2015 р. № 889-VIII [2] центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері державної служби, організовує із залученням навчальних закладів розроблення освітньо-професійних програм у галузі знань "Публічне управління та адміністрування"

та їх погодження. Також у ст. 48 вищевказаного Закону зазначено, що підвищення рівня професійної компетентності державних службовців здійснюється через систему підготовки, перепідготовки, спеціалізації та підвищення кваліфікації, зокрема, в галузі знань "Публічне управління та адміністрування".

Так, підготовка професійних кадрів здійснюється відповідно до Постанови Кабінету Міністрів України від 7 липня 2010 р. № 564 «Про затвердження Положення про систему підготовки, спеціалізації та підвищення кваліфікації державних службовців і посадових осіб місцевого самоврядування» [3], де пунктом 1 визначено, що система підготовки, спеціалізації та підвищення кваліфікації державних службовців і посадових осіб місцевого самоврядування створюється з метою задоволення потреби центральних та місцевих органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування, інших органів і організацій, у високопрофесійних та висококультурних працівниках, здатних компетентно і відповідально виконувати управлінські функції, впроваджувати новітні соціальні технології, сприяти інноваційним процесам.

Таким чином, підготовка та перепідготовка працівників за програмою "Публічне управління та адміністрування", по-перше, говорить про заміну поняття «державне управління» новою концепцією організації влади в державі; по-друге, визнає, що саме така модель є найбільш прийнятною у сьогоденні умовах розвитку держави; по-третє, визначає зацікавленість держави у формуванні професіоналів саме у сфері здійснення публічного управління та адміністрування.

Проте розпорядженням Кабінету Міністрів України від 01 грудня 2017 р. № 974-р схвалена Концепція реформування системи

професійного навчання державних службовців, голів місцевих державних адміністрацій, їх перших заступників та заступників, посадових осіб місцевого самоврядування та депутатів місцевих рад, де сказано про потребу вдосконалення змісту такої навчальної програми відповідно до реальних потреб практичної діяльності працівників [4].

Ураховуючи, що в системі підготовки та підвищення кваліфікації фахівців за спеціальністю “Публічне управління та адміністрування” головним державним вищим навчальним закладом є Національна академія державного управління при Президентові України [5], розглянемо їх науковий підхід у цій сфері.

У навчальному посібнику “Публічне адміністрування в Україні” зазначено, що адміністрування означає виконання певних завдань у рамках інструкцій, а те, наскільки добре чи наскільки ефективно, залишається за межами його уваги, оскільки контроль над цим є обов’язком політичного суб’єкта, що розробив інструкції [6, с. 184]. При цьому, згідно з енциклопедією державного управління, публічне адміністрування є різновидом управлінської діяльності інституцій публічної влади, завдяки якій держава та громадянське суспільство забезпечують самокерованість (самоврядність) усієї суспільної системи та її розвиток у певному, визначеному напрямі [7, с. 132].

На думку учених-управлінців, яку ми також поділяємо, використання поняття “публічне адміністрування” – це не данина проєвропейській моді, воно має більш змістовне і практичне значення як для реального застосування нових моделей управління, так і для змісту підходів до їх здійснення, це елементи європейського сучасного «нового публічного менеджменту» [8, с. 212].

Натепер продовжують існувати два підходи щодо тлумачення публічного адміністрування за аналогією державного управління – у широкому та вузькому розумінні. Так, у широкому значенні це вся систему адміністративних інститутів з ієрархією влади, за допомогою якої відповідальність за виконання державних рішень спускається зверху донизу. Тобто публічне адміністрування – це скоординовані групові дії з питань державних справ, які пов’язані з трьома гілками влади (законодавчою, виконавчою і судовою); мають вагомe значення у формуванні державної політики; є частиною політичного процесу; значно відрізняються від адміністрування у приватному секторі; пов’язані численними приватними групами та індивідами, що працюють у різних компаніях та громадах. У свою чергу, у вузь-

кому розумінні публічне адміністрування пов’язано з виконавчою гілкою влади і розглядається як професійна діяльність державних службовців, яка включає всі види діяльності, спрямовані на реалізацію рішень уряду; вивчення, розроблення та впровадження напрямів урядової політики [9, с. 9].

Низка науковців, серед яких О. Босак [10, с. 50], М. Міненко [11], Ю. Сурмін [12, с. 3], вважають публічне адміністрування перехідною ланкою або етапом від державного управління до публічного врядування.

Інші науковці, серед яких А. Колодій [13, с. 5], В. Мартиненко [14, с. 17], Ю. Шаров [15, с. 8], визначають публічне адміністрування частиною управлінського процесу, складовою частиною публічного управління.

Аналогічної думки дотримується і К. О. Колеснікова, зазначаючи, що “публічне” є категорією більш широкою, ніж “державне”, а “адміністрування” – поняття більш вузьке, ніж “управління”, а отже, публічне адміністрування є складовою частиною публічного управління (врядування), метою якого є розвиток держави на засадах демократії з використанням ефективних новітніх методів і технологій управління, спрямованих на забезпечення громадян на рівні світових стандартів [16, с. 114].

Крім того, В. Тимцуник зазначає, що предметом публічного адміністрування є процес досягнення національних цілей та інтересів шляхом організації діяльності суб’єктів публічної сфери, у тому числі законодавчих, виконавчих і судових органів та органів місцевого самоврядування [17].

Таким чином, для публічного адміністрування ключовими елементами є суспільство і публічна влада. Публічне адміністрування за такої концепції є зв’язком між державним та публічним управлінням.

Т. Кондратюк визначає публічне адміністрування як підсистему соціальної системи, складник суспільства, чіє функціонування та розвиток перебувають під потужним впливом з боку всіх інших сфер суспільної життєдіяльності [18, с. 299].

Цей підхід на відміну від вищенаведеного дозволяє більш предметно зрозуміти природу публічного адміністрування та його відмінності від управління, але водночас у цьому визначенні відсутня завершеність та конкретика щодо напрямів публічного адміністрування.

У свою чергу, в науці адміністративного права інститут публічного адміністрування розвивається також досить активно. При цьому адміністративісти зазначають такі аспекти дослідження поняття «публічне адміністрування».

Так, Ю. Битяк визначає публічне адміністрування як регламентовану законами та іншими нормативно-правовими актами діяльність суб'єктів публічного адміністрування, спрямовану на здійснення законів та інших нормативно-правових актів шляхом прийняття адміністративних рішень, надання встановлених законами адміністративних послуг [19, с. 7].

У свою чергу В. Авер'янов розглядає публічне адміністрування як певний вид діяльності органів держави та органів місцевого самоврядування, яка має владний характер і передбачає, насамперед, організуючий і розпорядчий вплив на об'єкти адміністрування шляхом використання певних повноважень. Порівнюючи його із державним регулюванням, зазначає, що публічне адміністрування застосовується не тільки в межах виконавчої влади і передбачає не тільки вплив на об'єкти адміністрування, а й вплив на суспільне середовище цих об'єктів [20, с. 17].

В. Колпаков вважає, що публічне адміністрування – це діяльність суб'єкта публічної адміністрації на виконання владних повноважень публічного змісту [21, с. 102]. Такий підхід, з нашого погляду, не позбавлений логіки і є доречним.

Схожий висновок стосується й іншого визначення, яке надав О. Гоголев. Згідно з його підходом, публічне адміністрування є діяльністю у системі інститутів публічної влади та публічної служби, що спрямована на збалансоване задоволення потреб суспільства і держави, виконання нормативно-правових актів, що видаються органами державної влади і місцевого самоврядування, забезпечення верховенства права, дотримання Конституції та законодавства, а також реалізацію законних прав та свобод людини і громадянина [22, с. 142]. Але, попри підтримку тих вихідних засад, якими керувався автор у формулюванні такого визначення, залишається не зовсім зрозумілим, як співвідносяться поняття «публічне адміністрування» та «публічне управління», адже все, що було сказано автором про адміністрування, абсолютно цілком можна застосувати і до поняття управління.

Існує і підхід, за яким публічне адміністрування розглядається як форма народовладдя, що утворює сутність конституційного ладу [23, с. 126]. Звичайно, піднесення публічного адміністрування на такий високий щабель в ієрархії правових інститутів не може не захоплювати, але й абсолютизувати роль публічного адміністрування без представлення відповідних методологічно обґрунтованих доводів видається дещо передчасним.

На думку В. Коваленка, публічне адміністрування розкриває основні напрями ці-

леспрямованої діяльності суб'єктів владних повноважень щодо виконання адміністративних зобов'язань [24, с. 44].

О. Кузьменко визначає публічне адміністрування як діяльність публічної адміністрації щодо задоволення загальних публічних інтересів соціуму [25, с. 24].

За останні роки зроблено наукові дослідження у сфері публічного адміністрування. Звернемося до визначень, запропонованих авторами. При цьому більшість авторів говорить про неналежний рівень дослідження та розробки цієї теми та відсутність необхідності закріплення такого визначення у чинному законодавстві.

Так, О. Золотоноша, вивчаючи засади публічного адміністрування у сфері економіки на місцевому рівні, обґрунтував сутність та зміст такого поняття як регламентовану законами та іншими нормативно-правовими актами діяльність органів державної влади, а також інших суб'єктів у разі делегування їм публічних повноважень, спрямовану на виконання повноважень публічного змісту щодо забезпечення місцевих фінансів, бюджету та податків, використання природних ресурсів, впровадження цільових програм з метою забезпечення соціально-економічних процесів на певній адміністративно-територіальній одиниці [26, с. 3].

С. Сівков у науковому дослідженні публічного адміністрування соціальної сфери визначає публічне адміністрування як підзаконну, юридично-владну діяльність органів держави виконавчо-розпорядчого характеру, спрямовану на реалізацію законів, практичне виконання завдань і функцій держави, за допомогою якої здійснюється організуючий вплив на суспільні відносини у всіх сферах життєдіяльності суспільства [27, с. 130].

У свою чергу І. Яковлев, вивчаючи форми і методи публічного адміністрування у державній митній справі, зазначає, що адміністрування – це організуюча діяльність, що охоплює і вироблення рішень (але не вироблення політики), і їх практичну реалізацію, а тому: не обмежується лише інструментальним, правозастосовчим, розумінням; відрізняється, залежно від об'ємних показників сфери своєї прикладної проекції [28, с. 89], а публічне адміністрування у державній митній справі – це самостійний вид публічної діяльності, яка не є законотворчістю та правосуддям, має підзаконний виконавчо-впорядковуючий характер, здійснюється суб'єктами владних повноважень на засадах гласності та спрямована на реалізацію митних інтересів України шляхом організаційно-правового забезпечення відносин, що виникають у зв'язку із переміщенням товарів

і транспортних засобів через митний кордон, владно-установчим або статусним супроводженням такого переміщення [29, с. 76].

О. Навроцький, досліджуючи сферу публічного адміністрування прав дитини, є прихильником використання вузького підходу до визначення публічного адміністрування, адже у ньому, на його думку, відображається ключові параметри сутності досліджуваного явища. Так, під публічним адмініструванням прав дитини в Україні вчений розуміє регламентовану нормативно-правовими актами діяльність органів державної влади, органів місцевого самоврядування виконавчо-розпорядчого характеру, яка спрямована на втілення державної політики щодо захисту прав дитини в Україні [30, с. 204].

Ю. Якимець у дисертаційній роботі «Публічне адміністрування сферою культури» зазначила, що публічне адміністрування сферою культури є діяльність публічної адміністрації, спрямованою на створення сприятливих умов національно-культурного розвитку, збереження національно-культурної спадщини, задоволення інтелектуальних та духовних потреб людини [31, с. 9].

Є. Чернецький, вивчаючи публічне адміністрування заохочень, зазначав, що публічне адміністрування заохочення – це регламентована правовими нормами діяльність публічної адміністрації із застосування заходів заохочення до осіб, які вчиняють корисні дії, що перевищують встановлені державою звичайні нормативи [32, с. 12].

На нашу думку, можливо, вищезазначені визначення і мають свої особливості стосовно специфічного об'єкта правовідносин, проте все ж таки більшою мірою обмежують вплив соціуму на здійснення функцій публічного адміністрування. Крім того, деякі з них не втратили свій виключно підзаконний виконавчо-розпорядчий, виконавчо-впорядковувачий зміст (С. Сівков, О. Навроцький, І. Яковлев), чітко обмежені колом суб'єктів владних повноважень.

У свою чергу М. Лиськов у своєму дослідженні публічного адміністрування у лотерейній сфері вказував, що ефективність публічного адміністрування лотерейної сфери – це кінцевий результат цілеспрямованої, систематичної діяльності органів публічної адміністрації, що спрямована на урегулювання суспільних відносин, які складаються у процесі організації та проведення лотерей, і визначає ступінь досягнення поставлених цілей [33, с. 152].

Не вдаючись до дискусії про співвідношення понять державне/публічне управління/адміністрування/менеджмент, констатуємо лише, що цій проблематиці присвячено

значну кількість спеціальної літератури, як загальної управлінської, так і спеціальної адміністративно-правової. І в цілому ця проблема виходить за межі нашого конкретно-наукового завдання. А тому ми можемо на терени нашого наукового дослідження реципіювати найкращі здобутки науки адміністративно-права та теорії державного управління, пристосовуючи їх до потреб сфери використання та охорони надр як однієї з найважливіших сфер управління і регулювання у державі.

Дослідження проблем надрокористування й охорони надр крізь адміністративно-правову призму дозволяє найбільш ефективно виявляти публічну спрямованість адміністрування, розкривати сутність і зміст державної політики у сфері надрокористування, проводити комплексний аналіз проблематики забезпечення системи ефективного управління надровидобуванням.

Заслуговує на увагу ще одне дослідження у сфері публічного адміністрування, зроблене саме у сфері використання й охорони надр. Так, О. Сурилова формулює власне авторське визначення поняття публічного адміністрування як вид діяльності органів і установ, що представляють публічну владу з реалізації політики держави у сфері геологічного вивчення надр, видобутку корисних копалин, будівництва підземних і наземних споруд, не пов'язаних із видобутком корисних копалин, охорони надр і навколишнього природного середовища, який включає систему заходів щодо забезпечення прав народу України як власника надр і мінерально-сировинної безпеки держави, реалізації і виконання норм і вимог щодо раціонального використання надр, запобігання негативному антропогенному впливу на навколишнє природне середовище [34, с. 107]. Загалом ми підтримуємо зазначений підхід і відзначаємо його слушність, але одночасно зауважимо, що знову-таки не зовсім у цьому разі зрозуміло, чим же адміністрування відрізняється від публічного управління і навіщо в цьому разі вводити у науковий обіг нову категорію. Якщо адміністрування – це діяльність установ, що представляють публічну владу, то чим це відрізняється від «публічного управління»?

Таким чином, з нашого погляду, **публічне адміністрування у галузі використання та охорони надр** – це форма публічної управлінської діяльності суб'єктів публічної адміністрації (органів державної влади, місцевого самоврядування, самоврядних громадських організацій, наділених відповідною компетенцією), що спрямована на реалізацію політики у сфері геологічного вивчення надр,

видобутку корисних копалин, будівництва підземних і наземних споруд, не пов'язаних із видобутком корисних копалин, охорони надр і навколишнього природного середовища і базується на засадах взаємодії суб'єкта та об'єкта публічного управління, дискретності, взаємної відповідальності, самокерованості, децентралізації у наданні публічних послуг та забезпеченні публічних сервісів.

Висновки і перспективи подальших досліджень.

Таким чином, можна зробити висновок, що публічне адміністрування у галузі використання та охорони надр здійснюється державними органами загальної та спеціальної компетенції відповідно до закріплених у нормах адміністративного права параметрів (характеристик), а також самоврядними інституціями та громадськістю і детермінуються правовідносинами, об'єктом яких виступає специфічний об'єкт – надра, які потребують урегулювання за допомогою адміністративно-правових засобів.

Список використаних джерел:

1. Глосарій Програми розвитку ООН. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.unpan.org/Directories/UNPublicAdministrationGlossary/>
2. Про державну службу : Закон України від 10 грудня 2015 р. № 889-VIII [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/889-19>.
3. Про затвердження Положення про систему підготовки, спеціалізації та підвищення кваліфікації державних службовців і посадових осіб місцевого самоврядування : Постанова Кабінету Міністрів України від 7 липня 2010 р. № 564 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/564-2010-%D0%BF>.
4. Про схвалення Концепція реформування системи професійного навчання державних службовців, голів місцевих державних адміністрацій, їх перших заступників та заступників, посадових осіб місцевого самоврядування та депутатів місцевих рад : Розпорядження Кабінету Міністрів України від 01 грудня 2017 р. № 974-р [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/974-2017-%D1%80>
5. Про затвердження положення про прийом слухачів до Національної академії державного управління при Президентові України : Постанова Кабінету Міністрів України від 1 квітня 2013 р. № 255 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/255-2013-%D0%BF>
6. Публічне адміністрування в Україні : навчальний посібник / [В. Б. Дзюндзюк, О. Б. Коротич, Н. М. Мельтюхова та ін.]; за заг. ред. докт. філос. н., проф. В. В. Корженка, к. е. н., доц. Н. М. Мельтюхової. – Х. : Вид-во ХарПІ НАДУ “Магістр”, 2011. – С. 184.
7. Енциклопедія державного управління : у 8-и т. – Т. 8 : Публічне врядування / наук.-ред. кол. : В. С. Загорський [та ін.]. – Львів : ЛРІДУ, НАДУ, 2011. – 712 с.
8. Мельтюхова Н. Розвиток публічного адміністрування в Україні / Н. Мельтюхова, Н. Фомицька // Публічне управління: стратегія реформ 2020 : зб. тез XV Міжнар. наук. конгресу, 23 квітня 2015 р. – Х. : Вид-во ХарПІ НАДУ “Магістр”, 2015. – 400 с.
9. Зарубіжний досвід публічного адміністрування : методичні рекомендації / за заг. ред. Н. М. Мельтюхової. – К. : НАДУ, 2010. – 28 с.
10. Босак О. З. Публічне управління як нова модель управління у державному секторі / О. З. Босак // Державне управління: теорія та практика: Збірник наукових праць. – Х.: Вид-во “Магістр”, 2010. – № 2.
11. Міненко М. А. Трансформація системи державного управління в сучасні моделі регулювання суспільства / М. А. Міненко // Державне управління: удосконалення та розвиток [Електронний ресурс] – Режим доступу : <http://www.dy.nayka.com.ua/?op=1&z=581>.
12. Сурмін Ю. П. Публічне адміністрування / Ю. П. Сурмін ; [укл.: Ю. П. Сурмін, В. Д. Бакуменко, А. М. Михненко та ін.]; за ред. Ю. В. Ковбаюка, В. П. Троцького, Ю. П. Сурміна. – К.: НАДУ, 2010. – С. 605.
13. Демократичне урядування і публічне адміністрування: проблеми вимірювання й аудиту : наук.-метод. посібник / авт. кол. О. Ф. Колодій, М. З. Бунік, П. М. Петровський [та ін.]. – К. : НАДУ, 2011. – 56 с.
14. Мартиненко В. М. Демократичне врядування: проблеми теорії та практики / В. М. Мартиненко // Публічне управління: теорія та практика : зб. наук. праць. – Х.: Вид-во “ДокНаукаДержУпр”, 2010. – № 1. – С. 16-22.
15. Шаров Ю. Інноваційні інструменти публічного адміністрування: європейський контекст / Ю. П. Шаров // Публічне управління. – 2010. – № 1. – С. 5-9.
16. Колесникова К. О. Публічне адміністрування в Україні: огляд літературних джерел / К. О. Колесникова // Теорія та практика державного управління. – 2013. – Вип. 3. – С. 112-119.
17. Тимцуник В. І. Публічне адміністрування : навчальний посібник / укладач: д. н. з держ. упр. Тимцуник В. І. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://studfiles.net/preview/5118174/>
18. Кондратюк Т. В. Становлення порівняльного публічного адміністрування як теоретико-методологічного напрямку дослідження механізмів державного управління / Т. В. Кондратюк // Науковий вісник Академії муніципального управління : збірник наукових праць, – 2010. – № 3. – С. 297-305. – Серія «Управління».
19. Основи публічного адміністрування : посібник для підготовки до іспиту / [Ю. П. Битяк,

Н. П. Матюхіна, М. С. Ковтун та ін.] ; за заг. ред. Н. П. Матюхіної. – Харків : Право, 2016. – 128 с.

20. Адміністративне право України. Академічний курс : підручник : у 2-х т. – Том 1. Загальна частина / ред. колегія: В. Б. Авер'янов (голова). – К. : Видавництво «Юридична думка», 2012. – 584 с.

21. Колпаков В. К. Адміністративно-правові відносини: поняття і види / В. К. Колпаков // Юридичний науковий електронний журнал. – 2013. – № 1. – С. 101-104 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www/lsej.org.ua>

22. Гоголев А. М. Публичное администрирование как правовая категория / А. М. Гоголев // Экономика, налоги, право. – 2015. – № 3 – С. 141-146.

23. Воронов А. М. К предмету административного права в современной России / А. М. Воронов // Вестник финансового университета. – 2017. – № 1. – С. 126-130.

24. Курс административного права Украины : підручник / В. К. Колпаков, О. В. Кузьменко, І. Д. Пастух [та ін.] / за ред. В. В. Коваленка. – К. : Юрінком Інтер, 2012. – С. 214.

25. Кузьменко О. В. Правова детермінація поняття «публічне адміністрування» / О. В. Кузьменко // Юридичний вісник. Повітряне і космічне право. – 2009. – № 3. – С. 20-24.

26. Золотоноша О. Г. Організаційно-правові засади публічного адміністрування у сфері економіки на місцевому рівні : дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.07 «Адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право» / Олег Вікторович Золотоноша. – К., 2016. – С. 3-4 (219 с.)

27. Сівков С. В. Публічне адміністрування соціальної сфери Міністерством соціальної політи-

ки України / С. В. Сівков // Право і суспільство. – 2012. – № 4. – С. 129-133.

28. Яковлев І. П. Форми і методи публічного адміністрування у державній митній справі : дис. ... канд. юрид. наук / Іван Петрович Яковлев. – Одеса, 2016. – 224 с.

29. Яковлев І. П. Форми і методи публічного адміністрування у державній митній справі : дис. канд. юрид. наук / Іван Петрович Яковлев. – Одеса, 2016. – С. 76.

30. Навроцький О. О. Визначення публічного адміністрування прав дитини в Україні / Олексій Олексійович Навроцький // Вісник Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна. – 2017. – Випуск 23. – С. 202-206. – Серія «Право».

31. Якимець Ю. В. Публічне адміністрування сферою культури : дис. ... кандидата юрид. наук : спец. 12.00.07 «Адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право» / Юлія Валеріївна Якимець. – К., 2012. – 228 с.

32. Чернецький Є. Є. Публічне адміністрування заохочень : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук : спец. 12.00.07 «Адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право» / Є. Є. Чернецький. – К., 2011. – 21 с.

33. Публічне адміністрування лотерейної сфери : дис. ... доктора юрид. наук : спец. 12.00.07 / Лисков Максим Олександрович. – К., 2017. – 393 с.

34. Сурілова О. О. Теоретичні основи адміністративно-правового регулювання суспільних відносин у галузі використання й охорони надр / О. О. Сурілова // Юридичний науковий електронний журнал. – 2017. – № 3. – С. 106-109. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www/lsej.org.ua>,

В статтє автором анализируются разные подходы к определению понятия публичного администрирования в отрасли использования и охраны недр, в том числе такие, о которых упоминается в действующем законодательстве, исследованы и даны научные определения, а также проводится анализ последних работ в сфере публичного администрирования в разных сферах общественных отношений.

Ключевые слова: публичное администрирование, использование и охрана недр, административно-правовые основы.

In this article the author analyzed a range of approaches to determination of the term of public administration in the field of subsoil use and protection, including approaches referred to in the current legislation and also studied and tackled upon by the scientists. In addition, analysis of the latest advancement of public administration in different social relations is carried out.

Key words: public administration, subsoil use and protection, administrative and legal principles.